

København som aaben By og faa et Forsvar, som passer for vore Forhold, og som er noget mindre.

Med Hensyn til de nu stedfundne Valg vil jeg sige, at de i een Retning forekomme mig at have været ret tydelige. De have været ret tydelige overfor Regeringen eller Regeringens Chef, ret tydelige i den Forstand, at de saakaldte fremskudte Stillinger eller de feltfortifikatoriske Anlæg ere uhjælpe ligt strandede, slaaede ned ved Valget. Nu har jeg altid forstaaet Regeringens og den højtærede Ministers Udtalelser saaledes, at disse Stillinger var en nødvendig Betingelse for, at han overhovedet kunde godkende en Forsvarsplan. Jeg blev derfor noget forbavset forleden Dag ved at høre den højtærede Forsvarsminister og blev tildels ogsaa noget forbavset ved at høre det ærede Medlem fra Frederiksværk (Parkov), som er Højres Ordfører. Af Forsvarsministerens Udtalelser fik jeg det Indtryk, at han godt kunde tiltræde en Plan, selv om disse Stillinger ikke var med, og jeg fik yderligere det Indtryk af de Udtalelser, Højres Ordfører fremsatte, at Højre maaske til Slut ikke vil være utilbøjelig til at stemme for det Forslag, som nu foreligger som Resultatet af Udvalgets Arbejde for kort Tid siden, altsaa det Forslag, som betegnes som det ærede Medlem fra Ringkøbings. Nu ved jeg ikke, om Højre kan gøre et saa stort Bid i det sure Æble, at det kan tage imod det Forslag. Jeg synes nemlig, at det kommer i høj Grad paa tværs af Højres egne Udtalelser; thi der var jo intet Forslag, som Højre fordømte saa stærkt som det Forslag fra det ærede Medlem fra Ringkøbing, der forelaa til anden Behandling her for kort Tid siden. Men det kan jo være, at de tage det alligevel — det ville vi jo snart faa at se.

Jeg vil slutte med at sige, at det staar saadan for mig, at en saadan Forsvarsforanstaltning som den, der nu er foreslaaet her, vil det være urigtigt at gennemføre, og jeg tror, at hvis Sagen strandede, og vi saa fik et nyt Folketing — hvis altsaa Folketinget opløstes —, da vilde det Folketing, som da kom til at faa Sæde her, blive ikke saa lidt forskelligt fra det, som vi have i Dag. Nu hørte jeg godt, at det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) sagde, at han troede, at hans Forslag var det eneste rigtige og det bedste. Men jeg er tilbøjelig til at tro, at fik vi en Folketingsopløsning, nye Valg og et nyt Folketing, da vilde der næppe heller kunne blive Flertal for det Forslag her i Folke-

tinget. Jeg tror ikke, at Begejstringen for det Forslag, som for kort Tid siden blev vedtaget her ved anden Behandling, er saa stor ude i Landet. Jeg er kommet sammen med adskillige ude i Landet, hvor jeg har færdedes, og der har Begejstringen i alt Fald ikke været stor. Tilliden til det Forslag er heller ikke stor. Jeg har derfor nærmest den Opfattelse, at faa vi et nyt Valg, da vil Højrepartiet blive reduceret og tabe Mandater, og det vil selvfølgelig ogsaa andre Partier. Jeg tror nok, at de, der ville vinde, netop ville blive dem, der ville bort fra en Befæstning om København — derom kan der ikke være nogen Tvivl.

Parkov: I mit første Indlæg fremsatte jeg nogle Udtalelser af Folkeretslærere, nogle Udtalelser, som klart tilkendegive, at baade før og efter Haager-Konventionen af 1907, denne Konvention, som saa stærkt trækkes frem i den seneste Tid af det radikale Parti, har der været Enighed blandt Folkeretslærere om, at hvis en neutral Stat vil vente, at dens Erklæring om, at den vil være neutral, skal blive respekteret, maa en saadan Stat baade vise Evne og Villie til at forsvare sig. Efter at jeg sluttede, havde det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik) Ordet, og det ærede Medlem anførte en Udtalelse af Charles Calvo, en Udtalelse, som gaar ud paa følgende: „En neutral Stats Mangel paa Evne til at værne om sine Rettigheder vilde ikke berettigede de krigsførende Magter til at krænke dens Territorium“. Og efter at have anført den Udtalelse erklærer det ærede Medlem fra Middelfart kort og godt, at de lærde ere uenige; „heraf ser man, at de lærde ere uenige“. Hvis det nu virkelig var Tilfældet, skulde jeg indrømme det ærede Medlem, at derved vilde Betydningen af de Udtalelser, som jeg havde fremført, svækkes en Del, men jeg skal nu for det første paa denne Foranledning udtale, at denne Udtalelse af Calvo jo ikke saa meget er rettet mod den neutrale Stat, den omhandler ikke den neutrale Stats Pligter, men den er rettet imod de Stater, som paatænke at krænke en neutral Stats Ret til at være neutral, og det ere vi da fra alle Sider enige om, at et saadant Tilfælde kan ikke indtræffe for vort Vedkommende, at det kunde falde os ind med Hensigt at krænke en anden Stats Neutralitet. Af den Grund forekommer det mig, at Udtalelsen i denne Forbindelse er temmelig betydningsløs. Men det er nødvendigt for rigtigt at for-